

CHƯƠNG I

Buổi chiều thả những giọt nắng yếu bên ngoài cửa sổ, một khoảng trời nhỏ, với vài đám mây trắng lơ lờ bay ngang qua đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi thức giấc giữa tiếng reo nhỏ, mơ hồ, của hàng nhạc ngựa say gió bên ngoài con đường im vắng chạy ngang trước nhà. Ngôi nhà nằm cách lề đường một con ngõ, khuất trong vườn cây thấp có nhiều hoa. Nằm ở đây, tôi có thể nhìn thấy một khoảng lối đi trải sỏi vụn dẫn ra cánh cổng có dây leo um tùm trổ một thứ hoa màu tím lấm tẩm.

Ngày xưa khi mới tới đây, tôi đã sung sướng vô cùng vì không ngờ mình lại được ở trong một ngôi nhà đẹp đẽ và yên tĩnh như vậy. Di Hạnh mở cổng cho tôi với đôi mắt mở lớn tròn xoe, đầy ngạc nhiên. Lúc đó tôi hoàn toàn rơi vào một trạng thái sững sờ và ngượng, vì tôi không biết gọi di Hạnh bằng gì và ngược lại, hình như chính di Hạnh cũng rơi vào một trạng thái như thế. Di Hạnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, học dưới tôi hai lớp, nhưng lại được tôi gọi bằng di, vì giữa tôi và di Hạnh có liên hệ bà con sao đó. Tiếng "di" ngượng nghịu đó làm sao tôi thốt ra được khi tôi đang đứng trước một người con gái nhỏ hơn mình, xinh đẹp và có lẽ rất thông minh. Lúc đó tôi cũng nhận ra trên gương mặt di Hạnh một nét u buồn vừa nhìn thấy trong đôi mắt ngạc nhiên của di. Nhưng sau một tuần, tôi cũng quen dần và tôi cũng bỏ được lối xưng hô trống không khi nói chuyện với di Hạnh. Đó cũng là ngày đầu tiên tôi vào trường, chọn lớp, làm quen với bộ mặt mới của tỉnh lẻ.

Tôi yêu cái vẻ êm đềm đến dễ thương của tỉnh lỵ. Những con đường trơn bóng, rộng lớn với hai hàng me chạy dài thả lá bay trong gió suốt mùa. Gió của tỉnh lỵ không ào ạt, lạ lùng như gió biển ở quê hương tôi. Ở đây gió nhẹ và có lẫn hương thơm hòa vào tiếng chim ríu ran gọi nhau trên các mái ngói. Thành phố không lớn, nhưng lại được vây quanh bằng dòng sông tươi mát êm đềm, được che mát bởi cây lá, được xông bởi hương hoa, được tô điểm bởi những ngôi nhà mái ngói cổ xưa. Sau một năm tôi đã quen thuộc với tỉnh lỵ, quen thuộc cả đến những viên sỏi vô tâm trong khu vườn nhỏ nhà di Hạnh. Mùa hè, được báo trước bằng những ngày học thi bù đầu. Ở những con đường tỉnh lỵ đã thấy lác đác bông phượng nở. Và mưa. Mùa hè và mùa mưa, làm xao xuyến tỉnh lỵ, xao xuyến những người học trò ở vào tuổi mới lớn, một tuổi đời mơ hồ sương khói nhất. Nổi xao xuyến cũng thả dài theo hàng nhạc ngựa trước nhà, mà tôi nghe được tiếng reo của nó trong gió vào những buổi chiều tuyệt đẹp.

Di Hạnh ở một góc phòng dưới nhà, với một người giúp việc, tôi ở một phòng trên lầu. Ba má của di Hạnh. (Tôi vẫn còn bối rối không biết gọi bằng gì) có cơ sở làm ăn ở Sài- gòn. Nửa tháng hoặc đầu tháng ông bà mới về một lần, đưa cho di Hạnh một khoản tiền tiêu trong tháng, trả lương người giúp việc, tiền học phí và chi tiêu, linh tinh đủ mọi chuyện. Tôi vẫn như một người ở trọ,

nhưng không phải đóng tiền nhà, tiền cơm, chỉ lo tiền sách vở. Đôi khi những thứ này dì Hạnh cũng mua luôn cho tôi. Nhà tôi ở một quận hẻo lánh, trường trung học chỉ dạy đến lớp đệ tứ. Hết lớp đệ tứ tôi phải lên tỉnh để học đệ tam. Ba tôi hy sinh trong thời kháng chiến không để lại được gì. Mọi thứ má tôi đều xoay xở lấy. Nhà tôi nghèo, chỉ có một thửa vườn nhỏ. Đó là nguồn lợi tức hàng năm mà má tôi cho tôi theo đuổi việc học. Năm tôi lên tỉnh dì Hạnh mới học đệ ngũ, bây giờ dì đã lên đệ tứ và cũng đang sửa soạn cho ngày thi sắp tới như tôi. Năm nay tôi thi tú tài một, những ngày học thi tôi thức rất khuya, cũng như dì Hạnh thức rất khuya dưới nhà. Và trong căn nhà vắng vẻ này dì Hạnh và tôi như hai chiếc bóng loanh quanh đến hết ngày tháng. Dì thường kêu buồn trong những ngày mưa, hay khi nghe tiếng ve kêu ran trên đường đi học về. Nhưng đôi khi dì bảo rằng dì chỉ thích thú khi ở trong một ngôi nhà vắng vẻ như thế này. Tôi và dì hợp nhau ở điểm đó. Tôi yêu hàng cây nhạc ngựa reo say trong gió, khi con sông lồng lộng nước sau nhà. Bên kia là vườn cây ăn trái, tôi vẫn thường bơi qua sông ăn cắp trái cây đầu mùa mang về chia cho dì Hạnh, cả hai vừa ăn vừa cười thích thú. Dì cũng thích được bơi qua sông. Con sông không lớn lắm, tôi hứa hôm nào sẽ dạy dì bơi. Nhưng chắc chắn một điều là dì sẽ không bao giờ biết bơi vì có một ông thầy huấn luyện như tôi.

Phía sau nhà dì Hạnh, trước khi tới bờ sông phải băng ngang qua con đường sắt. Tôi vẫn thường ra đó đứng ngắm suốt con đường chạy ngoằn ngoèo vào trong những ngôi nhà thuộc một khu phố mang cái vẻ buồn bã mơ hồ. Những buổi sáng sớm, khi nghe tiếng còi xe hú dài trong sương, hay nhìn ánh sáng đèn nơi đầu máy xe lửa quét sáng một vùng cây cỏ im ngủ, tự nhiên tôi thấy yêu quý tình lý hơn bao giờ, đồng thời cũng nhớ rười rượi một hình ảnh nào đó rất mơ hồ ở quê nhà tôi. Phải chăng từ lúc đặt chân lên con đường thứ nhất trong tình lý, nhìn thấy chiếc lá đầu tiên long lanh trong nắng, nhìn thấy đôi mắt mở lớn, tròn xoe như mắt chim khuyên của dì Hạnh, những gì đến với tôi đều trở thành kỷ niệm, trở thành một thứ mùi hương không phai nhạt. Ngôi nhà này có những âm thanh thật lạ lùng của nó, gần như sự rung động, và ngào ngạt hương thơm. Không ngớt ngân lên với những ngày những tháng cùng với một tuổi đời nào đó vừa tới với dì Hạnh, với tôi. Hôm qua, trong lúc ra vườn, tôi bắt gặp đôi mắt dì Hạnh thật buồn. Lúc đó dì ôm con mèo nhỏ trong tay, còn tay kia thì dì cầm một cái hoa xoay xoay. Khi tôi hỏi, dì cố tạo một nụ cười. Dì đã là một thiếu nữ, một người con gái. Tôi hiểu điều đó. Và có gì khó hiểu trong đôi mắt của một người con gái mười lăm mười sáu tuổi đó?

Tôi nghe tiếng chân ai đi về phía phòng mình. Tiếng chân chỉ có thể là dì Hạnh, hoặc người giúp việc. Tôi nằm yên lắng nghe. Và rồi có tiếng gõ cửa phòng tôi, và giọng của dì Hạnh, giọng nói quen thuộc trong suốt như tiếng chim gọi mỗi buổi sáng ngoài vườn. Tôi đợi dì gọi hai ba tiếng, để lắng nghe cho đầy cái âm thanh mà tôi thương mến ấy, mới lên tiếng đáp lại.

Dì Hạnh hỏi:

- Đông vừa ngủ dậy phải không?

Tôi trả lời từ bên trong:

- Không ngủ được, chỉ nằm thiếp một lúc thôi.

- Như thế là ngủ rồi đấy.

- Di vào không? - Tôi vụt hỏi lớn.

Di Hạnh cười khúc khích:

- Mở cửa đi, vào nói cái này nghe hay lắm.

Tôi bước xuống giường và mở cửa. Di Hạnh bước vào với cuốn sách cầm ở tay, tay kia di cầm một nhúm chùm ruột. Tóc di Hạnh cột thành hai bím, đường ngôi rẽ ở giữa. Tôi ngòl lọt thỏm trong ghế ngắm di. Tôi khen:

- Chà, di Hạnh chiều nay xinh như một con búp bê.

Di ngượng, mặt đỏ lên, vội đưa nhúm chùm ruột về phía tôi cười, bảo:

- Ăn không, ngọt lắm Đông ạ.

- Chưa chi đã quảng cáo.

- Ngon thật chứ không quảng cáo. Của thằng nhỏ ở nhà bên cạnh mới hái cho đó.

Tôi trêu di:

- Thằng đó mà còn nhỏ, nó lớn hơn di ít nhất là bốn tuổi. Nó cho di chùm ruột với một dụng ý, di đừng có mắc mưu nó.

- Dụng ý gì, Đông cứ hay bịa chuyện này chuyện nọ không hà.

Tôi cãi ngay:

- Chứ nếu không thì nó đâu có tử tế gì mà cho.

- Nó trèo lên cây hái, sẵn thấy di đứng trong sân, nó thấy luôn qua cho, chứ bộ.

Tôi cười dòn:

- Đó, thấy không, đã bảo mà, cái thằng đầy dụng ý.

- Dụng ý gì, Đông nói đi?

- Ai biết, Đông chỉ đoán thôi. Chắc hỏi nó thì biết.

Di Hạnh lườm tôi bằng hai đuôi mắt dài. Di hỏi:

- Có ăn không người ta chia cho, tử tế thế còn bày đặt bịa chuyện. Đông nhiều chuyện như con gái vậy.

Tôi cười, ngắt mấy trái chùm ruột bỏ vào miệng nhai lóp bốp. Di Hạnh đi qua đi lại trước mặt tôi, nhìn mấy cuốn sách để bừa bãi trên bàn học. Tôi biết di sắp sửa trách tôi vì cái tật bừa bãi của con trai không bỏ được. Rồi sau đó di

đuổi tôi ra khỏi phòng mười lăm phút khi tôi trở về sẽ thấy một thiên đường mới. Đó là căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, thơm mát, sách vở ngay ngắn đầu vào đó.

- Đông thật...

Tôi cười.

- Thôi, biết rồi, khổ lắm nói mãi...

- Biết rồi mà vẫn bê bối. Con trai bộ ở sạch sẽ ngăn nắp một ngày không được sao?

- Được chứ.

- Ngày nào đâu, bao giờ? Di chỉ toàn thấy phòng Đông đầy sách vở với báo chí, giấy vụn. Đủ thứ hết. Nhìn bắt mệt.

Và di sắp sửa đuổi tôi ra khỏi phòng cho di dọn dẹp. Tôi biết thế nên cười:

- Ngày mai sẽ xong tất cả, đâu vào đó.

- Đông nói rồi để đó như nước chảy lá môn thì lúc nào mới xong được?

- Ngày mai nghỉ học Đông sẽ tổng vệ sinh, xin hứa.

- Đông chỉ toàn hứa cuội. Tại sao lúc trước Đông không là chú cuội ngồi canh gốc đa nhỉ?

- Tại vì Đông không có mơ lớn lên sẽ cưới chị Hằng.

Di Hạnh bỗng reo lên:

- À nhớ rồi, có chuyện này hay lắm muốn nói với Đông lúc này cơ.

- Chuyện thằng nhỏ bên nhà cho di chùm ruột và cười mím chi cọp hoài chứ gì?

- Lại vẽ chuyện, lần này di nói chuyện của Đông mà.

- Chuyện của Đông?

- Ừ.

- Chuyện gì thế, có "gay go" lắm không?

- Gay go lắm, nhỏ bạn của di thấy Đông tới trường sáng hôm qua, đứng dưới gốc me trước cổng trường để đón cô nào đó. Phải không?

- Bạn của di là ai thế?

- Biết là nhỏ bạn được rồi cần gì phải khai tên. Nhưng quan trọng là chuyện Đông có đến trường Lê Ngọc Hân không?

- Bạn của di là chúa ba xạo, tương lai sẽ làm thầy bói. Sáng hôm qua người ta ở nhà, vả lại Đông không có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân hết.

- Không tin, nhỏ bạn di thấy rõ ràng. Chẳng lẽ nó đi nói dối.

- Nhỏ bạn dì là ai, dì có nhiều bạn thấy mờ, ai mà biết được.
- Nó yêu cầu giấu tên.

Tôi điều tra:

- Có đến đây lần nào chưa?
- Chưa.

- Dì bảo cô bé ấy nghỉ học đi, về ra chợ trái chiếc chiếu, mua một bộ bài tây rồi làm thầy bói kiếm ăn.

Dì cười:

- Con gái ai đi làm thầy bói. Đông định lắng chuyện hả?
- Chứ biết làm gì bây giờ, Đông có nói gì dì cũng không tin.
- Đông giấu.
- Có nói ngay, không giấu.
- Hôm qua Đông ở nhà thật hả - Dì Hạnh nghi ngờ.
- Thật, lúc dì về gặp Đông trước cổng, bộ không nhớ sao?
- Đông về nhà trước chứ bộ.

Tôi ngó dì Hạnh cười nói:

- Dì đã nghi như Tào Tháo. Đã bảo không là không, Đông có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân đâu mà nói đón với đưa.

Dì Hạnh nhìn ra đình cây còn tôi nhìn những sợi tóc của dì, những sợi tóc mai non nớt kỳ diệu đó đã làm hồn tôi lâng lâng trong một nỗi xúc động. Đôi mắt dì trong đen như hai hạt huyền. Tôi tưởng đâu hàng nhạc ngựa bên ngoài cùng ngả nghiêng theo mắt dì nhìn, tiếng reo của nó ngưng bật vì tóc dì thơm ngát trong gió, và màu hoa của nó nở rục rở trong đôi mắt dì. Bỗng dì Hạnh bật cười:

- Chiều nay nhỏ bạn dì tới chơi, Đông có muốn đổi chứng không?
- Sẵn sàng.
- Nhỏ bạn dì dữ lắm à, cái miệng của nó lạnh lắm, Đông cãi không lại đâu.
- Ăn nhằm gì, Đông chả sợ con gái. Bạn của dì lại càng dễ bắt nạt hơn.

- Nói ngon lắm, chừng gặp Đông sẽ lánh mặt giả vờ bạn học bài này nọ rồi chuồn ra phố ở mãi đến tối mới chịu về. Cái quán cà phê gì ngoài bờ sông đang chờ Đông với một chiếc ghế trống đó.

Tôi đỏ mặt cãi:

- Rồi dì xem. Bạn dì có lớn hơn dì không?
- Nó bằng tuổi dì, xinh nhất lớp.

- Nhưng không xinh hơn dì đâu. Dì xinh nhất lớp, nhất trường, nhất tỉnh lỵ.
- Dì Hạnh ngưng ngưng trước câu nịnh nọt hoa hòe của tôi. Nhưng quả thật, tôi không nịnh dì chút nào hết. Dì cười nói:
- Dì không có tiền đâu nhé, nịnh dì chỉ uống công thôi.
- Ai thèm nịnh.
- Như vậy có nghĩa là Đông nói thật à?
- Sự thật.
- Dì xấu như con nhỏ Lọ Lem.
- Con nhỏ Lọ Lem về sau đội lột thành một nàng công chúa đẹp mê hồn.
- Dì mang cái lột xấu xí suốt đời.
- Mai mốt Đông mua tặng dì một chiếc gương soi. Dì sẽ tin lời Đông nói. Bạn Đông đưa nào cũng nói như thế. Có đưa còn "mê" dì nữa đấy.

- Bạn của Đông là những ai?

Hầu hết, nói tên dì cũng không biết đâu.

Dì Hạnh đỏ mặt, chớp mắt mấy cái. Bây giờ tôi biết dì đang cố ý hướng mắt ra đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi càng trêu dì:

- Trong đám bạn của Đông có một đứa đang hấp hối.
- Bệnh nặng hả?
- Ừ, nó bệnh sắp chết, nhưng lại không chịu vào bệnh viện.
- Sao kỳ vậy, bệnh nặng phải vào bệnh viện cho người ta chữa chứ.
- Nhưng bệnh này lại không trị được, thế mới khổ.

Dì Hạnh ngây thơ:

- Bệnh nan y à?
- Hơn thế nữa.
- Rồi ở nhà đành bó tay sao?
- Bó tay là cái chắc.

Dì Hạnh lo lắng hỏi:

- Người bạn của Đông tên gì, nhà ở đường nào?
- Nó ở bên kia sông. Mỗi ngày đi học phải qua một chuyến bắc. Nó nghỉ học rồi, chờ ngày mặc áo mới.
- Nghỉ học chờ ngày mặc áo mới. Gì kỳ vậy?
- Dì không biếtt áo mới à?

- Nếu đã biết dì không hỏi.

Đông cười phá lên:

- Đó là chiếc quan tài đấy. Áo somi gỗ. Hay là somi Tobia. Nó sẽ chết.

Dì Hạnh lườm Đông:

- Người ta bệnh nặng sắp chết mà Đông nở đùa.

- Tại nó chứ bộ.

- Bệnh là một điều bất hạnh, không ai muốn thế bao giờ cả. Đông đừng nói như vậy. Nếu trường hợp Đông bệnh, Đông có muốn như thế không?

- Muốn, bệnh này “đã đời” lắm. Không đau nhức, không ho hen, chỉ buồn thôi, buồn nhẹ nhẹ, nhớ băng khuâng, nghe mùa thu chết, rơi theo lá vàng...

Dì Hạnh ngẩn ngơ không hiểu gì cả. Đông càng cười, càng cố ý trêu dì. Một lúc dì có vẻ giận:

- Đông hôm nay làm tàng quá.

- Dì có muốn biết bệnh của thằng bạn bất hạnh đó không.

- Một chứng bệnh ghê gớm lắm phải không.

- Nói ra dì sẽ đầy lòng thương cảm mà té xiu mắt. Và dĩ nhiên, đó phải là một chứng bệnh ghê gớm.

- Nói dì nghe.

- Đó là bệnh tương tư, nó tương tư dì rồi đó.

Dì Hạnh đỏ mặt. Tôi đoán dì vừa giận, vừa ngạc nhiên và ngượng ngùng. Tôi ngó dì, tỉnh bơ:

- Chỉ có dì mới cứu nó nổi, không thì nó đi đứt cuộc đời

- Đông còn đùa nữa à?

Dì trừng mắt nhìn tôi, chưa bao giờ dì tỏ vẻ giận dữ với tôi như thế. Đôi mắt dì trong lúc giận càng làm cho tôi điều đứng. Tôi muốn mềm nhũn ra như một cọng bún, và tôi ngồi bất động. Dì Hạnh cũng im lặng không nói gì. Bây giờ cánh cửa sổ, những đỉnh cây bên ngoài được cả tôi và dì chú ý hơn lúc nào hết. Tôi muốn xin lỗi dì Hạnh, nhưng tôi ngượng ngùng đỏ mặt, không làm sao nói được. Một lúc lâu dì bỗng nói:

- Trời chiều nay đẹp quá Đông nhỉ?

Tôi sung sướng thəm. Dì Hạnh hỏi thế tức là dì đã hết giận tôi, hay ít ra dì cũng không muốn nhớ câu chuyện tôi trêu đùa dì lúc nầy. Nhưng tôi lại cứ hay thắc mắc:

- Dì hết giận rồi ha??

Câu hỏi của tôi chắc vô duyên nên làm cho dì Hạnh buồn cười. Dì bảo:

- Dì ít khi giận ai được lâu, nhưng Đông cũng không nên đùa dai như thế nữa.

- Tại sao dì không nghĩ đó là sự thật.

- Dì không tin có chuyện đó. Đông chỉ phịa ra thôi.

- Chính vì dì không tin nên mới là sự thật. Không phải chỉ lớp Đông thôi, còn những lớp khác nữa, tụi nó chỉ chờ giờ tan học, giờ ra chơi là kéo sang dàn chào Lê Ngọc Hân để được nhìn dì.

- Sao dì không thấy ai hết?

- Hay thấy mà dì không để ý – Tôi cười.

Dì Hạnh cũng cười:

- Tưởng họ đứng chơi thôi, ai ngờ...

- Tại dì không để ý nên dì tưởng thế chứ ai cũng biết hết. Không chừng những cô bạn của dì cũng biết.

- Sao dì chả nghe tụi nó nói bao giờ?

- Hôm nào dì hỏi bạn dì xem, nhất là cô bạn gì mà dì vừa quảng cáo đó. Cô bạn này chắc biết rành.

Dì Hạnh cười:

- Nhỏ Thục hả?

- Đông có biết tên bạn của dì đâu.

- Nhỏ Thục đó, chiều nay nó đến đây này.

Thế là tôi đã biết tên người bạn quý của dì Hạnh, chỉ cần vài ba câu hỏi dò, vài tiểu xảo nhỏ nhặt, dì Hạnh đã khai ra hết trơn. Dì Hạnh ngây thơ như em bé. Hình như trong đầu óc dì chả có một tí mưu mẹo nào. Ai nói gì dì cũng tin, chuyện mà dì bảo cố giấu nhưng thật ra hỏi dò vài ba câu dì khai hết, một cách hồn nhiên đến tội tình. Dì Hạnh như một bức tranh quý báu treo trên đầu tường, dì giống như một viên ngọc trong suốt, xanh biếc không gợn một tí bụi.

Thấy tôi ngồi im lặng tùm tùm cười, dì Hạnh hoảng hốt khám phá ra điều mình vừa tiết lộ thay vì phải giấu kín, dì la lên:

- Thôi chết rồi, dì đã nói tên nhỏ Thục cho Đông biết.

- Ăn nhằm gì, trước sau gì Đông cũng biết thôi.

- Chút nữa nó đến Đông đừng nói dì nói nhé. Nó la dì chết.

- Sao không cho người ta biết tên mình nhỉ? Tên Thục bộ đẹp lắm sao?

- Tại lúc trước chả hiểu sao có mấy người bên trường Đông biết tên dì và Thục, giờ chơi đi uống nước gặp, mấy người đó gọi rồi rít làm như quen thuộc lắm. Dì ngược, Thục ngược, nên nó dặn dì giữ kín tên đừng cho ai biết.

- Trước sau gì người ta cũng biết. Con gái có tên đẹp người ta mới kêu chứ.
- Tên xấu cũng bị kêu như thường.

Con trai là chúa phá đám con gái, nhất là bên trường Đông đó.

- Nhưng Đông thì hiền lắm, như dì đã biết.
- Thôi đi ông, nói nghe mà tội.

Tôi cười. Dì Hạnh lật mấy trang sách. Nhúm chàm ruột đã hết này giờ. Tôi nhớ như in, mấy chiếc răng ngọc ngà của dì cắn khẽ vào trái chàm ruột vàng ửng. Tôi muốn có cả cây chàm ruột cho dì ăn để tôi ngồi nhìn cái miệng xinh xắn của dì với mấy chiếc răng ngọc thạch đó thôi. Cây chàm ruột bên nhà thằng Hùng sữa sai trái, nó có đủ điều kiện để làm thân với dì Hạnh. Và xem chừng nó cũng “mết” dì Hạnh lắm. Thằng đó hình như lúc nào cũng chực sẵn ngoài cây chàm ruột, thấy dì Hạnh ra là cười thật tươi, hỏi mấy câu vớ vẩn rồi ném cho dì một nhúm chàm ruột với cả một sự sung sướng trên gương mặt đầy thịt, tròn lẳn như hộp sữa Babilac của nó.

- Dì ăn chàm ruột nữa không?
- Đâu?
- Bên nhà thằng Hùng sữa. Dì gọi nó một tiếng, nó dám đôn cả cây mang sang lắm à.

Dì cười:

- Tự nhiên Đông đặt cho người ta cái tên Hùng sữa, Đông ghét nó lắm hả?
- Dĩ nhiên.
- Nó tốt lắm mà, gặp dì lúc nào cũng cười.
- Chính cái cười của nó mới đáng ghét.
- Đông khó tính quá trời.

Dì Hạnh tiếp tục lật mấy trang sách. Con gió lớn thổi đùa trên hàng cây nhạc ngựa mang những tiếng reo vui của chúng vào phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nghe ngóng. Dì như một con chim nghiêng chiếc cổ xinh xắn hướng mắt nhìn những đám mây trời bay qua sau một cơn mưa bụi nhỏ.

- Tại sao lại có loài cây reo như tiếng nhạc ngựa nhỉ?
- Có loài cây biết đàn, biết hát, biết hoà tấu, và tân cổ giao duyên nữa.

Dì cười:

- Đông lúc nào cũng đùa được.
- Đùa gì, cây thông này, cây dương liễu chẳng reo chẳng đàn hát là gì
- Nhưng có cây nào... tân cổ giao duyên đâu?
- Cây sồng rần và cây sầu đâu, dì nghe chúng hoà tấu lần nào chưa?

- Chưa.

Thế thì bất hạnh quá.

- Sao lại bất hạnh.

- Bởi vì đó là một khúc hát thần tiên của tuổi nhỏ ở quê nhà. Ai không nghe được là bất hạnh cả một đời.

- Nhưng dì đâu có quê nhà.

- Lại thêm một cái “vạn bất hạnh” nữa. Nghỉ hè, Đông sẽ mời dì về quê nhà của Đông, dì sẽ mê từng cọng cỏ, viên sỏi, cho tới con lạch nhỏ.

- Dì chỉ thích nghe tiếng chim hót trong vườn cây buổi sáng sớm.

- Dì sẽ nghe cả một đời cũng chưa hết.

Dì Hạnh mỉm cười. Đôi mắt dì long lanh ngó tôi. Dì đâu biết rằng mỗi lần dì ngó tôi như thế là tâm hồn tôi muốn chết ngộp, muốn lịm tắt, muốn tan như mưa và muốn vàng như nắng.

- Dì có đôi mắt chết người.

- Là sao?

- Là ai nhìn vào đấy sẽ chết đứng, chết không kịp ngáp, chết không một lời trần trối.

Biết tôi khen khéo, dì Hạnh đỏ mặt nhìn mây trang sách. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài. Tôi đi tới cửa sổ nhìn ra một khoảng không bát ngát, những mái nhà ngói cũ lơ nhô trong cây lá và chạy dài như những đồi đất đỏ. Dì Hạnh cũng ra đứng bên ngoài hành lang, tôi nhìn thấy những sợi tóc của dì bay lòa xòa và màu áo của dì làm rộn ràng cả một buổi chiều. Tôi ra theo, và đứng kế bên dì. Từ đây ngó xuống tôi thấy một vuông sân xanh mướt cỏ non và đám dây leo trở hoa tím ven chân rào.

Tôi cười:

- Căn nhà này nhìn vào như một biệt thự bỏ hoang trong những cuốn truyện ma quái.

- Dì thích ở những căn nhà như vậy.

- Nhưng một mình thì không thích chút nào.

- Đông có nghe trong mấy đêm mưa, có tiếng của những tàu lá vẫy mạnh bên ngoài không?

- Có, buồn chết đi được.

- Lúc ấy dì không sợ, cũng không buồn, chỉ có cảm tưởng mình đang ở trong một lâu đài hoang vu xưa cổ.

- Dì nhiều tưởng tượng quá.

- Con gái vốn vẫn thế, có nhiều khi tưởng tượng những điều kinh khủng lắm.
- Gì mà kinh khủng?

Dì Hạnh chỉ trả lời bằng một nụ cười. dì chỉ cho tôi mấy cái hoa vàng rất nhỏ nằm dưới lối đi trong sân.

Tiếng chuông ngoài cổng bỗng reo vang một hồi dài, dì giật mình nói:

- Chết, nhỏ Thục tới.

Tôi nói nhanh:

- Để Đông mở cửa cho, dì giả vờ đi vắng, mình trêu cô ấy một vỏ chơi, dì đồng ý không?

Dì Hạnh cười:

- Được, nhưng nó chửi Đông ráng mà nghe, dì không biết đâu.
- Đừng lo, Đông sẽ lấy bông gòn nhét lỗ tai lại, tha hồ cho cô ấy chửi.

Dì Hạnh cười, vào trôn trong phòng tôi. Còn tôi thì chạy nhanh xuống mở cổng cho Thục.

- Có Hạnh ở nhà không Đông?

Tôi cười, có ý nhường cho Thục bước vào. Nhưng hình như Thục muốn nghe tôi trả lời tức khắc để quyết định vào hay không. Tôi nói gọn:

- Xui quá, dì Hạnh đi vắng.
- Đi vắng, vô lý?
- Đi vắng thì có gì là vô lý?
- Tụi này có hẹn.

- À, như thế là vô lý thật. Nhưng ít ra "chị" cũng vào nhà viết một mảnh giấy để lại chứ.

- Hạnh có nói đi đâu không?
- Dì ấy đi đâu ít khi cho biết lắm.

- Lạ nhỉ, trong nhà có hai người, đi đâu không nói cho Đông biết rồi làm sao?

- Đi đâu rồi cũng về. Chừng về cho biết cũng không muộn chi.
- Đông đùa hoài.

Tôi cười, Thục đá những viên sỏi dưới chân. Một lúc Thục ngẩng lên nói:

- Thôi tôi về, Hạnh kỳ quá, hẹn rồi không nhớ gì hết.
- Hay là đi ấy sắp sửa về?
- Có thể như thế không? Thục ngó tôi nói.

- Có thể lắm chứ, chị Thục vào nhà chơi đợi một chút đi nhé.
- Mọi khi Hạnh vẫn đúng hẹn.
- Lâu lâu sai hẹn một tí cho vui.

Thục lườm:

- Vui làm sao mà vui.
- Tôi bị cho leo cây hoài. Mấy thằng bạn hẹn ngon lành lắm, nhưng ít khi tui nó đúng hẹn. Cũng đành cười chứ biết làm sao bây giờ.

- Con trai khác, con gái khác. Con gái hẹn là có chuyện quan trọng. Con trai hẹn nhau để đi chơi. Không đúng hẹn cũng huề, chẳng ăn nhằm gì. Bạn Đông hầu hết đều nghịch phá như gì ấy. Có phải mấy cái ông hôm Thục gặp ngoài xe nước đá.

- Tui nó hiền lắm.
- Hiền mà gặp người ta kêu âm lên.
- Kêu để trở thành người quen ấy mà.
- Ai thích làm quen bao giờ.
- Nhưng rồi sẽ quen, kêu riết người lạ cũng thành quen, đồng ý không?

Thục lắc đầu quày quật. Tôi cười:

- Có một thằng nó vác ở đâu được cái máy chụp hình. Hôm chị Thục với dì Hạnh đi uống nước đá chanh muối nó lên chụp được. Nó bảo hôm nào mang đến đòi tiền chuộc.

Thục tròn xoe mắt:

- Trời ơi, có thật sao?
- Chuyện chụp hình là chuyện nghiêm chỉnh ai nói dối nó làm gì?
- Ông bạn của Đông tên gì mà gan cùng mình vậy?
- Xin giấu tên, hôm nào nó vác hình đến chị sẽ biết. Vui lắm, trong hình chị và dì Hạnh đang... dành nhau ly chanh muối.

Thục đỏ mặt và có vẻ bứt rứt chuyện tôi phịa ra. Con gái ai nói gì cũng tin. Tôi cười thầm. Thục có vẻ như muốn ở lại chứ không đòi về nữa. Thục nói:

- Bạn của Đông chơi ác quá, chụp lên hình của người ta chi thế.
- Nó sang ra nhiều tâm, đòi tiền chuộc, kiếm khá bộn tiền.
- Như thế thì mắc cỡ chết.

Tôi nhìn thấy đôi gò má Thục đỏ ửng vì ngượng. Hình như Thục cũng biết bị tôi nhìn, nên ngượng ngùng tìm cách hỏi chuyện:

- Chiều nay Đông ở nhà?

Tôi gật đầu. Thục cười:

- Không có chỗ nào đi chơi hết sao?
- Có chứ, thiếu gì chỗ để đi.
- Vậy mà ở nhà được cũng hay ghê. À, Đông gạo bài thi hả, siêng dữ.
- Tôi lười học lắm, tôi không ở nhà để gạo bài như Thục tưởng đâu.
- Bị "dì Hạnh" bắt coi nhà:
- Không phải như thế, chỉ vì tôi thích ở nhà.
- Buồn chết.
- Nhưng tôi hết buồn rồi.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc có tiếng chuông reo ngoài cổng.
- Ai đến chơi với Đông thế, một ông bạn nào đó của Đông vừa mới tới đây chẳng?

Tôi cười dòn:

- Không phải ông bạn mà là cô bạn. Thục biết ai không?
- Dĩ nhiên là không biết.
- Người đó đứng bên cạnh tôi đây.
- Thục?
- Dĩ nhiên.

Thục tròn mắt:

- Thục là bạn của Đông.
- Bạn này giờ, mình quen nhau từ lúc tiếng chuông reo ngoài cổng. Tiếng chuông báo hiệu cho hai người sắp sửa quen nhau vì một người thứ ba đi vắng.
- Khỏi đi, Thục đáng là "chị" của Đông.
- Máy tuổi?
- Bằng tuổi với bà Hạnh. À, nếu theo phép lịch sự tối thiểu đây cũng là "dì" của "cậu".

Tôi đỏ mặt:

- Dì Hạnh còn nhỏ hơn tôi hai tuổi. Thục vai em tôi chứ chưa đáng gọi là bạn, còn bắt tôi kêu "dì" thì còn khuya...

Thục mỉm cười:

- Nhưng tôi chơi với dì Hạnh, tôi phải vai lớn. Đông nên ngoan ngoãn kéo bị đòn.

- Tôi rất ghét ai nói giọng đó
- Tôi không dễ thương, nên luôn luôn phải có cái giọng đáng ghét chứ sao.
- Thục, nên nhớ rằng tôi học trên Thục hai lớp.
- Mười lớp cũng chả ăn nhằm gì.

Thục trả lời tôi bằng cái hình mũi, rồi đá mấy viên sỏi văng vào bãi cỏ. Tôi biết Thục đang dỗi. Thục dỗi cũng như dì Hạnh hay dỗi. Và có phải con gái hầu hết đều hay dỗi. Tôi nghe tiếng chân của Thục bước nhè nhẹ. Những viên sỏi hình như cũng không thấy đau dưới đôi bàn chân son đỏ ấy. Tôi nhìn xuống hai chân Thục. Nhưng Thục lại đi giày. Tôi chỉ được nhìn một khoảng gót chân trắng hồng của Thục dưới hai ống quần đen rộng.

- Tôi về - Thục nói.

Tôi quay lại:

- Dì Hạnh sắp về rồi, đợi thêm một tí nữa không được sao "chị" Thục. Mời Thục vào nhà.

- Tôi chỉ thích đứng ngoài thêm.

Cả tôi và Thục đều bước lên thêm. Thục bất ngờ nhắc lại:

- Rồi vụ hình đó ra sao?
- Thằng bạn tôi giữ, nó đang rửa.
- Nhờ Đông một chuyện, bằng lòng không?
- Chuyện gì mới được chứ? - Tôi nói.
- Nhưng có bằng lòng không tôi mới nói được.

Tôi gật đầu, Thục cười:

- Xin lại cuộn phim của người bạn Đông chụp.
- Khó.
- Đông cố gắng chắc được.
- Nó giữ như giữ của gia bảo, tôi không dám hứa gì cả.
- Nhưng Đông ráng thì chắc được. Mấy người bạn của Đông ác quá, năm nay coi chừng rớt cả đấy.

- Tụi nó học giỏi lắm, Thục đừng lo.

Thục bặm môi. Tôi nghĩ là không nên chọc cho Thục giận nữa. Tôi nói:

- Chỉ có cách này thì may ra...
- Cách nào?

- Tôi sẽ lén làm cho cuộn phim bị hư, không rửa ra hình được. Cách này chắc không khó lắm đâu.

Thục sáng mắt:

- Phải đó, Đông làm nhanh lên nhé.
- Ngày mai tôi lại nhà nó và thi hành mưu kế.
- Cám ơn Đông trước.

Tôi cười. Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ có cái công việc kỳ cục đó để làm. Nhưng từ đây tới chiều mai Thục sẽ sống trong lo lắng bồn chồn và luôn luôn nhớ về tôi. Có thể nhớ tôi trên những trang sách mà Thục phải học ngẫu nhiên cho kỳ thi sắp tới. Tôi nhìn Thục đang tin tưởng rạng rỡ trên nét mặt:

- Chiều mai tôi ghé nhà Thục, đưa luôn cho Thục cuộn phim hư đó nhé

Thục mừng rỡ gật đầu.

- Phải đó, Đông ghé nhà đi. Chiều mai, mấy giờ?
- Giờ nào Thục rảnh?
- 6 giờ còn học bài, 7 giờ ăn cơm tối, 7 giờ rưỡi Đông lại thì rảnh.
- Nói chuyện tới mấy giờ.
- 8 giờ.
- Ít quá.

Thục cười:

- 8 giờ phải học bài để mười giờ đi ngủ.
- Thức khuya một đêm không được sao?
- Được chứ, nhưng ngồi nói chuyện chi nhiều vậy?
- Thiếu gì chuyện để nói.
- Để xem lại nhé.

Tôi cười cười. Đúng lúc đó dì Hạnh tới đứng sau lưng Thục. Thục, dì hù một tiếng lớn làm Thục gằn như rữ người ra sau một tiếng thét kinh hoàng. Dì Hạnh cười ngặt nghèo Thục mặt tái mét vì sợ hãi, đôi mắt nguýt dài:

- Hẹn như thế đó hả? - Thục giận dữ hỏi.
- Thục chờ có lâu không? - Dì Hạnh cười.

Tôi cười nói:

- Chờ dì sơ sơ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi.
- Hạnh hù như thế có ngày Thục chết giấc, Thục yếu tim, Hạnh không biết sao?
- Biết, nhưng không phải Thục yếu tim mà tim của Thục lớn.

Tôi ngó Thục, cười:

- Tim lớn, cũng là một thứ yếu tim. Vì trái tim như thế phải chứa nhiều hình ảnh quá.

- Đông nói cái gì ầu tả vầy - Thực cự.

- Nói theo kinh nghiệm.

- Đông mà kinh nghiệm gì, xạo thì có.

Dì Hạnh lườm tôi, kèm theo với một cái háy mắt. Tôi biết, nên ngồi im. Dì Hạnh nói với Thực:

- Bây giờ mình đi chứ Thực?

Giận quá đi làm sao được.

- Tôi... vuốt giận, cho trái tim nhỏ lớn thêm.

Dì Hạnh choàng tay qua vai Thực. Và hai người con gái nhìn nhau cười. Dì Hạnh quay lại dặn tôi:

- Đông trông nhà nhé. Có đi đâu nhớ khóa cửa, đừng đăng trí như hôm nọ.

- Hai người đi chơi hả? - Tôi cao giọng hỏi.

Thực quay nhìn tôi, gật đầu. Tôi cười:

- Nhớ để ý coi chừng bị chụp hình. Tôi không có giúp làm cho hư phim nữa đâu đấy nhé.

Thực đỏ mặt:

- Chuyện lúc nãy như thế nào hả Đông?

- Coi như xong.

- Bây giờ chờ ở nhà rồi Đông tới hả?

Tôi gật đầu. Dì Hạnh ngạc nhiên ngó tôi và Thực. Tôi cười thật tươi, nheo mắt. Dì Hạnh ngần ngợ và bị Thực kéo đi. Tiếng chân hai người con gái rơi dài trên lối sỏi. Họ đi ra cổng. Buổi chiều đã tắt hết những vạt nắng trên cao.